

Dus med traditionen

Corner ligner med sine 86 år sig selv - i betænkelig grad. Danmarks næststørste sammenslutning vil dog ikke skuffe den, der forstår at påskønne gensynsglæden.

KUNST

PETER MICHAEL HORNUNG

Corner 2019. Sophienholm. Nybrovej 401, Kgs. Lyngby. Til 17. febr.

Endnu har Corner og Sophienholm i Lyngby ikke fejret kobberbryllup. Men dette fornuftsægteskab ser ud til vare. Meget albuerum er der aldrig i dette årlige møde mellem en ret stor sammenslutning, der siden Kunsthal Charlottenborgs omstrukturering er blevet husvild, og så et ikke ret stort udstillingssted ved Bagsværd Sø.

Til gengæld er dette 1700-tals pale smukt beliggende i så typisk danske naturomgivelser, at de næsten kunne være inspiration for mange af udstillingens landskabsmalerier. Ja, sådan nogle finder man også her - endda i 2019. Pluralismen lever. Men på bekostning af udviklingen.

For Corner-kunstnerne slipper nødtigt virkeligheden, omgivelserne, naturen,

medmennesket, eller hvad vi nu vælger at kalde alt det, der med tålmodighed, følsomhed og traditionsbevidsthed kan inspirere den, der bruger sine egne.

Derfor er gensynsglæden et ubetinget vilkår ved besøget. Man skal ikke møde op og forvente, at nogen totalt har skiftet stil siden sidste år. Eller medie.

Man skal ikke møde op og forvente, at nogen totalt har skiftet stil siden sidste år. Eller medie. Det er ikke et udtryk for, at kunstnerne på Corner er mere fantasiløse end andre, eller at de på grund af en trykkende gennemsnitsalder er gået i frø eller i stå.

Set med den aktuelle tidsånd stærkt flakkende blik er de blot atypisk loyale

KUBEN. Med sine grafiske blade, stærke farver og helt enkle motiver er Lars Ravn en af overraskelserne på en udstilling, der ikke rummer for mange af dem. Foto: Fra Corners katalog

over for de nærmeste forudsætninger i deres egen udvikling. Man behøver blot at give sine egne ro - og tid - foran Hanne Varmings figurative skulpturer, der rummer noget af den naturlige soliditet, som kan gøre tradition til noget aktuelt.

Med fare for at forbigå flertallet af de over fyre kunstnere, der udstiller, og hvis samlede indsats alligevel ikke kan rum-

mes inden for rammerne af en anmeldelse, vil kritikeren hæfte sig ved værker, som bryder med det forudsigelige. Det gælder især Lars Ravns 36 tryk, som han har indrammet og samlet i kuber.

Denne kreative måde at samle billeder på gør, at man uanset sit ståsted i staldbygningen vil kunne få øje på et eller andet karakteristisk, som kaninen, der er et klassisk Lars Ravn-motiv, eller J.F. Willumsen, som mange i Ravns generation og senere har opbygget en ny relation til.

Her er maleriet ikke i krise

Hos Corner er maleriet ikke i krise, som så mange andre steder. Når sammenslutningen inviterer en gæst, er det en fornyer som Ivan Andersen. Og når man sup-

plerer op med nye medlemmer, er det med en Christian Schmidt-Rasmussen, som med sine værker viser, at det sidste originale farvestrøg i maleriet ikke er sat!

Et andet nyt medlem er Martin Askholm, som arbejder tættere på popkulturen. Tre mere umiddelbart ekspressive malere - alle kvinder - bør trækkes frem: Linda Bjørnskov, Anita Viola Nielsen og Mia Nelle Dröschler. Skulle jeg pege på ét billede af sidstnævnte, må det blive et af dem, f.eks. nr. 59, der er hængt i trapperummet mellem 1. og 2. sal.

For Corner er ikke sammenslutningen, der kan tillade sig at rutte med pladsen.

Til gengæld er Corner sammenslutningen med de overkommelige priser, og priserne bliver ikke lavere end hos en hånd-

fuld kinesiske akademielever, hvis værker er endt i Norskehuset. Selv om huset befinder sig en lille spadseretur fra det øvrige Sophienholm-kompleks, må mange være nået frem. For der er næsten udsolgt.

Franskmanden Daniel Enkaouas malerier - i hovedbygningen - må man til gengæld betale rundeligt for, men det er også noget af det mest sikre på årets Corner: figurbilleder og portrætter, der er skabt i en særlig duppet eller sløret malerisk stil. Denne Enkaoua måtte der gerne have været mere af.

Det samme gælder Ulrik Møllers præcise atmosfæriske prospekter. Ganske vist kender man den post-hammerhøiske stil i hans gennemgående små malerier. Og

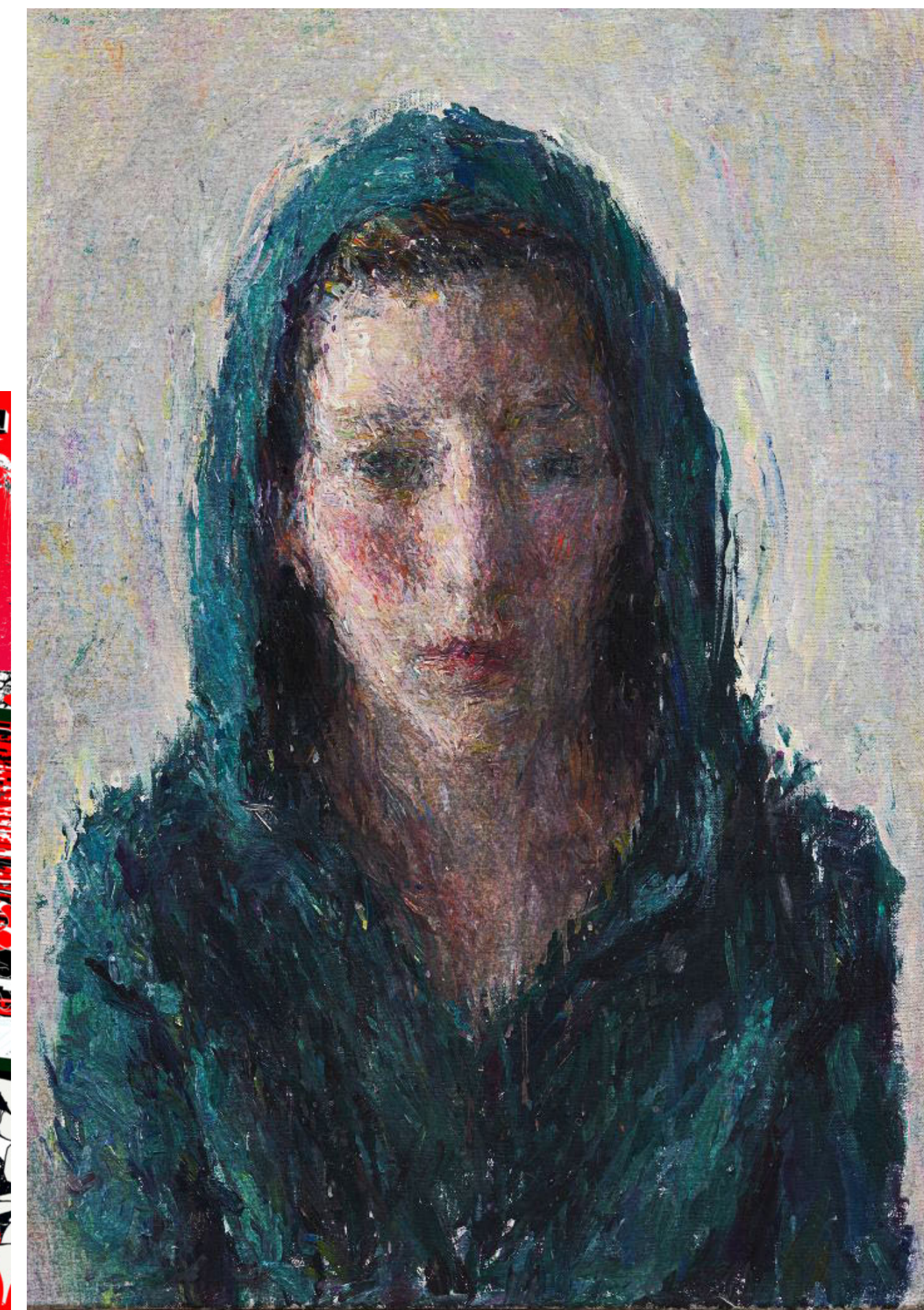
HÆTTE. 'Liel med grøn hætte' er et af Daniel Enkaouas billeder på Corner. Denne franske maler er en af udstillingens bedste.

Foto: Fra Corners katalog

man kender dem især på, at de ikke skuffer. Mindeudstillinger for to afdøde medlemmer, Kjeld Heltoft og Anders Åberg, af-runder det indtryk af Corner, man næsten har, før man har set den.

Hvis man holder af sammenslutningen Corner, fordi den nu engang rummer det, den gør, vil man næppe blive skuffet.

peter.michael.hornung@pol.dk

Big Bill blev krigshelt for en dollar

Ny bog om drengen fra Kartoffelrækkerne, der blev topchef i USA og afkortede en verdenskrig, er bestemt værd at læse, selv om fortællingen er tæt på at drukne i detaljer.

BOGER

BO MALTESEN

Martin Lund: Big Bill. Haase Forlag, 416 sider, 300 kr.

På et hus i Kartoffelrækkerne ved Søerne i København er der sat en mindeplade op. »Han blev Danmark en god søn og Amerika en god borger«, står på den slidte sten.

Mindepladen sidder på huset i Voldmestergade 26, selv om det muligvis var i et andet hus i gaden, William Signius Knudsen blev født i 1879.

Der er dog næppe tvivl om, at teksten på mindepladen er retvisende: William S. Knudsen drog til USA som 20-årig med 18 dollars i lommen og var 40 år senere uden nogen formel uddannelse blevet øverste chef for flere hundrede tusinde medarbejdere i bilkoncernen General Motors med en årløn, der var den næsthøjeste i USA på det tidspunkt. Ikke underligt, han fik tilnavnet Big Bill.

Men det var Big Bills indsats under Anden Verdenskrig, der har gjort ham til mere end blot en succesrig udvandrer og fortjent til en sten på et hus i Kartoffelrækkerne.

Nudsen, som han også blev kaldt, fik i maj 1940 i sit kontor i bilbyen Detroit en opringning fra Washington. Den amerikanske præsident, Franklin D. Roosevelt, var i røret. Om Nudsen ikke ville forlade

sit vellønnede job i GM og arbejde for regeringen. For 1 dollar. For skat.

Anden Verdenskrig var brudt ud året før, og selv om USA ikke var indblandet, rykkede virkeligheden tæt på. Hvis Hitler rendte Europa over ende, var det også USA's sag. Det var briterne, der skulle holde tyskerne stangen, og de manglede fly, skibe, køretøjer, våben og ammunition i kampen mod de tyske styrker, der var anderledes velforsynede.

Men USA kunne ikke hjælpe. Efter Første Verdenskrigs afslutning var det amerikanske forsvar skåret voldsomt ned. Man troede ikke på en ny krig. Men den kom altså, og nu skulle der gang i en våbenproduktion, der kunne sætte blandt andet England i stand til at slå hårdt tilbage mod Nazityskland.

Big Bill på banen

Og her var det, at Big Bill kom ind i billedet. Han var kommet til USA som ufaglært, havde arbejdet sig op i bilindustrien - blandt andet var han med til at realisere Henry Fords revolutionerende tanker om at indføre samlebånd i produktionen - og blev kendt som en meget effektiv industrimand, der kunne optimere enhver

produktion til hele tiden at give lidt mere.

Nu sad Nudsen her i 1940 i spidsen for det vældige GM, og der var brug for hans evner, nu hvor USA skulle sparke en omfattende krigsproduktion i gang.

Nudsen sagde ja til præsidenten, og de næste fem år var han i skiftende toppositioner - stadig aflønnet med den ene dollar - ansvarlig for at omstille over to tredjedele af den amerikanske industriproduktion til produktion af fly, kampvogne, skibe, våben mv.

Roosevelt og mange andre vurderede, at William Knudsens indsats var med til at afkorte Anden Verdenskrig og dermed spare menneskeliv i stor skala.

Han var undervejs og uden fortillende blevet udnævnt til trestjernet general i den amerikanske hær, selv om han hverken var soldat eller havde nogen anden

uddannelse. Og da krigen var overstået, sagde Roosevelt om Nudsen, at »han har ikke sin lige«.

Det er denne usædvanlige skæbne, forfatter Martin Lund er dykket ned i.

Big Bills historie er tidligere beskrevet i bøger, og han var en folkehelt med besøg hos kongen, da han i 1945 var på triumftog i sit fædreland, hvor han betog alle med sin enkle og usnobbende fremtoning.

Men Lund mente, der manglede en nutidig version af denne markante danskers historie, og har angiveligt brugt ti år på at researche materiale frem, både her og i USA. Bogen indeholder da også 631 noter, hvoraf en del faktisk er små selvstændige tekststykker, der supplerer hovedfortællingen.

Manden, der døde et år for tidligt

Historien om Nudsen er så bestemt værd at læse, om end Martin Lund ikke helt evner at omsætte sit store baggrundsmateriale til en flydende fortælling.

Han vælger blandt andet at gå kronologisk frem, og det betyder, at stort og småt i Big Bills liv blandes sammen i én pærevælling. Og at for mange detaljer slår flovet i historien i stykker.

Bogen præges også sine steder af, at engelske vendinger har sneget sig ind i den danske tekst. F.eks. er William Knudsen i sin tid i Ford på besøg i hjembyen København for, som der står, »at overse igangsættelsen« af en fabrik.

Men pinligt galt går det for den ellers faktoorienterede forfatter i afslutningen.

Efter krigen bliver William Knudsen syg. Han dør i 1948, 69 år. Men i bogen bliver dødsåret til 1947, og fejlen udvikler sig bogstaveligt kongeligt.

Martin Lund skriver nemlig, at kong Frederik IX skriver sit nok første kondolencetelegram med hen-

visning til, at han nogle dage tidligere havde efterfulgt sin afdøde far, Christian X, som konge.

Det ville være rigtigt, hvis Big Bill var tjekket ud i 1947. Men det var altså et år senere.

Uforståeligt sjusk.
bo.maltesen@pol.dk